

Sygnatura akt IX GC 634/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Wenzel

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko R. O.

- o roszczenia z weksła

1. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze IX GNc 234/15 w części to jest co do kwoty 123.846,42 zł (sto dwadzieścia trzy tysiące osiemset czterdzieści sześć złotych 42/100) oraz co do odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 18 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie nakaz zapłaty wskazany w pkt 1 wyroku uchyla i powództwo w tej części oddala.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powodowa kwotę 2.807,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu od pozwanego kwotę 238,90 zł a od powoda kwotę 56,04 zł tytułem zwrotu poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa wydatków.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością **w W.** wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego **R. O.** kwoty 152 399 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany wystawił na rzecz powoda weksel własny in blanco o charakterze gwarancyjnym jako zabezpieczenie roszczeń przysługujących powodowi względem pozwanego w związku z łączącą strony umową o świadczenie usług z 3.1.2011 r. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty ww. zaległości. Działając na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej, powód jako remitent weksła uzupełnił weksel na kwotę 152 399 zł z terminem płatności 17.11.2014 r. Pozwany nie wykupił weksła w terminie.

W dniu 8 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła w sprawie IX GNc 234/15 nakazując, aby pozwany zapłacił powodowi w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia niniejszego nakazu kwotę 152 399 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Pozwany w przepisany terminie pozwany wniósł zarzuty od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i żądając uchylenia nakazu i oddalenia powództwa. Zarzuty pozwanego odnosiły się do wręczenia powodowi weksła jako weksła o charakterze kaucyjnym i gwarancyjnym, co zobowiązywać ma powoda do przedstawienia argumentacji i dowodów uzasadniających wypełnienie weksła na kwotę dochodzoną pozwem. Pozwany podniósł zarzut wypełnienia weksła

in blanco niezgodnie z porozumieniem – deklaracją wekslową. Następnie pozwany przedstawił szereg okoliczności faktycznych, które jego zdaniem mają prowadzić do tezy, że nie można mu przypisać odpowiedzialności za szkody powstałe na skutek niedoboru w magazynie powoda, która to okoliczność stanowiła przyczynę wypełnienia weksla przez powoda.

Postanowieniem z 25 listopada 2015 r. tut. Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 8 kwietnia 2015 r. co do kwoty 25.843,98 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. przetwarzania i rekultywacji odpadów. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. sprzedaży hurtowej metali i rud metali.

Bezsporne, a nadto dowód – informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru KRS: powoda (k. 8 i n.), wydruk z CEIDG pozwanego (k. 16), zeznania pozwanego.

W dniu 3 stycznia 2011 r. strony zawarły umowę o świadczenie usług, gdzie powód występował jako zleceniodawca, a pozwany jako zleceniobiorca. Pozwany oświadczył, że zna polskie normy klasyfikacji metali kolorowych, żelaznych i surowców wtórnych oraz że rozpoznaje ich grupy i klasy.

Na podstawie w.w. umowy, z dniem 3 stycznia 2011 r. powierzono pozwanemu we współodpowiedzialności z M. H. całe mienie Centrum (...) w G. (zwane dalej także C.O.O.), będące własnością powoda. Za powierzone mienie oraz towar znajdujący się na stanie magazynu C.O.O. G. ww. osoby odpowiadały materialnie. Do obowiązków pozwanego należało w szczególności:

- przyjmowanie i zakup złomu do C.C.O. w G. według aktualnego cennika otrzymanego od powoda,
- sprawdzanie rzetelności wystawianych faktur zakupowych,
- rzetelne wprowadzenie dokumentów Pz zgodnych z przyjętymi dostawami C.O.O. w G.,
- wprowadzenie dokumentów do programu magazynowego na podstawie dowodów ręcznych,
- uczestniczenie w inwentaryzacji jako osoba materialnie odpowiedzialna za magazyn.

W zakres odpowiedzialności zleceniobiorcy wchodziła odpowiedzialność materialna za mienie, towar i inne składniki majątku, które zostaną w czasie obowiązywania umowy mu powierzone. Zleceniobiorca odpowiadał za rzetelne i staranne wywiązywanie się z przyjętego zakresu obowiązków oraz za osoby jemu podległe.

Dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego r. pr. kserokopia umowy stron (k. 79 i n.) oraz oświadczenia z 3.1.2011 (k. 86); zeznania świadka K. S. (1), zeznania pozwanego.

Pozwany wystawił na rzecz powoda weksel własny in blanco o charakterze gwarancyjnym. Weksel ten zabezpieczał spłatę przez pozwanego zaległości powstałych w związku z łączącą strony umową o świadczenie usług z 3.1.2011 r. z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, polegające w szczególności na zakupie przez wystawcę weksla towarów, o których mowa w umowie o świadczenie usług w imieniu spółki w sposób niezgodny z obowiązującym w spółce cennikiem lub specyfikacją. Prawo wypełnienia weksla istniało również w przypadku stwierdzenia uszkodzeń powierzonego mienia, spowodowanego w sposób umyślny lub nieumyślny. Weksel podlegał wypełnieniu także w przypadku stwierdzenia niezgodności stanu rzeczywistego towaru na magazynie, ze stanem z systemu magazynowego CDN-XL oraz stwierdzenia innych należności. Powód mógł wypełnić weksel do kwoty pełnego zadłużenia, bez górnej granicy kwotowej.

Bezsporne, a nadto dowód – weksel własny (kserokopia - k. 10), deklaracja wekslowej (k. 12 i n.).

Pozwany i inni pracownicy magazynowi przy przyjmowaniu towarów każdorazowo wpisywali do systemu magazynowego CDN-XL informację o rodzaju oraz ilości przyjmowanego złomu.

Bezsporne,

Inwentaryzacja stanów magazynowych powoda odbywała się dwa razy do roku, w sposób niezapowiedziany. Pozwany był obecny przy inwentaryzacjach, a gdy w przeszłości dochodziło do niezgodności inwentaryzacyjnych był obciążany finansowo za niedobory. W przypadku stwierdzenia nadwyżek nie była mu wypłacana jakakolwiek premia.

Dowód – poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: oświadczenie pozwanego z 30.3.2012 r., podpisane przez pozwanego dokumenty kompensat (k. 87-100).

W dniu 26.7.2013 r. powód przeprowadził inwentaryzację w magazynie w G. w związku ze złożeniem przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług.

Przed przystąpieniem do inwentaryzacji, będący na miejscu i odpowiedzialni materialnie magazynierzy, w tym pozwany, złożyli pisemne oświadczenia, w którym stwierdzili, że wszystkie dowody zostały zaksięgowane w ewidencji ilościowej magazynu i przekazane do działu księgowości. Stany kartoteki magazynowej zostały uzgodnione ze stanem ewidencji księgowej ilościowo-wartościowej i są zgodne na 26.7.2013 r. Magazynierzy, w tym pozwany, nie zgłosili zastrzeżeń do zabezpieczenia powierzonego im majątku ani do składu zespołu spisowego.

W protokole przedspisowym pozwany nie wskazał, aby znane mu były jakieś niedobory lub nadwyżki na stanie magazynowym i nie wniósł uwag.

Dowód – poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: zarządzenie zarządu powoda z 23.7.2013 r.; oświadczenia pozwanego z 26.7.2013 (k. 102-103), protokołu przedspisowego z 25.7.2013 (k. 139); zeznania pozwanego.

W dniu 26 lipca 2013 powód dokonał rozliczenia inwentaryzacji w magazynie (...) w G. będącym pod nadzorem pozwanego. Stwierdzono różnice inwentaryzacyjne w wysokości:

- niedobór – 247 130,47 zł,

- nadwyżkę – 117 193,27 zł.

Komisja rozliczeniowa wniosowała w szczególności o uznanie pozostałych pod kompensatach i różnicach wagowych niedoborów w kwocie 112 365,14 zł za zawinione i obciążenie nimi solidarnie magazynierów odpowiedzialnych materialnie: R. O. i M. N..

Wielkość niedoborów i nadwyżek została stwierdzona po wprowadzeniu przez komisję do systemu komputerowego działającego u pozwanego pod nazwą CDN XL informacji o stwierdzonych podczas inwentaryzacji stanach magazynowych. System porównywał te dane z informacjami, które były w nim zawarte w oparciu o wcześniej wprowadzone dane i generował dokument PW, RW o nadwyżkach lub niedoborach. To system wyliczał wartość nadwyżek i niedoborów. Po tym, księgowa powoda, wgrywała te informacje do specjalnego programu, który na podstawie dokumentów RW i PW dokonywał kompensat po grupach towaru i pokazywał nadwyżki i niedobory po kompensatach. Wówczas powstawał ostateczny wynik inwentaryzacji. Powód uwzględniał przy inwentaryzacji dopuszczalne różnice wynikające z tolerancji wagi.

Dowód - poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia: protokół z 26.7.2013 (k. 101); zeznania świadka K. S. (1)

Wiosną 2013r. miało miejsce włamanie u powoda, po którym nie było inwentaryzacji. Sprawcy zostali złapani na gorącym uczynku przez pozwanego i jego współpracowników w związku z czym nie zdążyli nic wynieść z magazynu.

Dowód – zeznania świadka M. K., zeznania świadka M. J., zeznania pozwanego.

95% surowców u powoda było przechowywane w boksach na zewnątrz. Oddziaływały na nie warunki atmosferyczne, które miały wpływ na wagę towaru. To mogły być znaczne różnice. Z reguły towar przyjeżdżał także zanieczyszczony. Zanieczyszczenia mogły również mieć wpływ na wagę towaru. Magazynierzy oceniali zanieczyszczenia przy wstępnym ważeniu towaru na wycucie. Taki oszacowany procentowo lub w kilogramach poziom zanieczyszczeń był odejmowany od wagi towaru. Zawilgocenie też było brane pod uwagę przy przyjmowaniu towaru, odliczano jakąś część wagi ze względu na nią.

Dowód – zeznania świadka P. L. , zeznania świadka W. O. , zeznania świadka S. R., zeznania świadka P. C., zeznania pozwanego.

Na podstawie wyników inwentaryzacji powód wypełnił wystawiony przez pozwanego weksel na kwotę 152.399 zł, na którą składały się: kwota 112 365,14 zł stwierdzonego podczas inwentaryzacji niedoboru + podatek VAT (łącznie 138.209,12 zł) pomniejszona o skompensowaną wierzytelność pozwanego z wystawionej przez niego faktury VAT (6150 zł) oraz powiększona o odsetki ustawowe naliczone za okres od 24.08.2013r. do 28.10.2014r. (20.339,88 zł) i wezwał go do jego wykupu, co nie nastąpiło do dnia zamknięcia rozprawy.

Bezsporne, a nadto dowód – wezwanie do wykupu z ZPO (k. 14-15), wyliczenie sumy wekslowej przez powoda k. 70

Oceniając materiał dowodowy, Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Dokumenty prywatne (m. in. pisma stron oraz poświadczona za zgodność z oryginałem umowa i oryginał weksla i deklaracji wekslowej) korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości, ani tego, że zawarte w nich oświadczenia osób, które je podpisały od nich nie pochodzą, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Zeznania świadków były dla Sądu całkowicie wiarygodne - albowiem świadkowie powołani przez stronę pozwaną logicznie, konsekwentnie, wewnątrznie spójnie, a nade wszystko koherentnie z pozostałymi dowodami z dokumentów potwierdzili występowanie wpływu warunków atmosferycznych i zanieczyszczeń na wagę towarów magazynowych oraz wystąpienie kradzieży wiosną 2013 r. Część świadków to byli pracownicy lub osoby wchodzące w skład organów powoda, toteż nie mieli interesu w zeznawaniu na korzyść pozwanego.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. N. na podstawie art. 242 k.p.c., albowiem mimo wielu prób nie udało się spowodować stawienia świadka na rozprawie i nawet Policji nie jest wiadome, gdzie on obecnie przebywa.

Dowód z przesłuchania stron został ograniczony - na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. – jedynie do przesłuchania pozwanego, które to przesłuchanie zasadniczo potwierdziło większość okoliczności podawanych przez powoda i świadków. Przy czym pozwany nie był w stanie podać jaka wartość jego zdaniem winna być przyjęta przy inwentaryzacji towarów, za które był umownie odpowiedzialny. Pozwany potwierdził wystawienie weksla, podpisanie umowy oraz deklaracji wekslowej, charakter prowadzonej zawodowo działalności gospodarczej, a także przyznał, że sprawcy kradzieży z wiosny 2013 r. nie zabrali żadnych towarów.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego z punktu 7.1. i 7.2. petitum zarzutów (por. k. 31) ze względu na to, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Takiego znaczenia nie mogą mieć dokumenty księgowe powoda za prawie 4 lata rachunkowe, ze względu na fakt, że sprawa dotyczy jedynie lipca 2013 r. a nie całego tego okresu. Nie jest tego istotą procesu badanie sposobu i jakości prowadzenia księgowości przez powoda lub poszukiwanie okoliczności istotnych dla sprawy poprzez badanie dokumentacji. Pozwany nie podał również okoliczności, na które te dowody miały by być przeprowadzone.

Wniosek dowodowy z punktu 8 petitum pozwu nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem to sąd orzekając o odpowiedzialności pozwanego był zobligowany do rozstrzygnięcia, czy pozwany ponosi odpowiedzialność za odprowadzony bezspornie do US podatek VAT przez powoda.

Dokumenty z akt postępowania przygotowawczego (pkt 9 petitum pozwu) nie mają znaczenia dla sprawy, skoro w aktach znajduje się niekwestionowana przez strony kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z 28 czerwca 2013 r. dotycząca kradzieży z marca 2013 r. ze szczegółowym opisem czynów i sprawców (por. k. 238 i n.).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, w przeważającej części.

Powoda oraz pozwanego łączyła umowa o świadczenie usług, na podstawie której pozwany ponosił odpowiedzialność materialną za mienie powierzone mu do nadzoru w magazynie powoda w G.. Zobowiązanie do zapłaty kwoty odpowiadającej stwierdzonym w magazynie niedoborom było dodatkowo zabezpieczone gwarancyjnym wekslem własnym pozwanego.

Po stwierdzeniu niedoboru po inwentaryzacji przeprowadzonej w dniu 26 lipca 2013r. powód wypełnił w.w. weksel na kwotę odpowiadającą wysokości ustalonego niedoboru, powiększając ją o podatek VAT i odsetki za opóźnienie w płatności.

Pozwany podniósł, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Przy czym pozwany nie kwestionował wystawienia samej deklaracji czy weksla.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa - za weksel in blanco należy uznać także dokument opatrzony samym tylko podpisem wystawcy lub poręczyciela (wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 marca 1994 r., I ACr 1178/94, OSA 1995, z. 3, poz. 8). Nadto, zgodnie z przeważającym poglądem doktryny, jeżeli nic innego nie wynika z deklaracji, do weksla in blanco jako datę wystawienia można wpisać dowolny dzień (tak też Rosenblüth I., Prawo wekslowe. Komentarz, Warszawa 1994, s. 181). Może to być np. data podpisania weksla przez wystawcę, wręczenia weksla wierzycielowi lub data uzupełnienia weksla (Heropolitańska I., Prawo wekslowe i czekowe. Praktyczny komentarz, LEX 2011, nr 102305). Jak wynika z deklaracji wekslowej wystawionej w W. 3 stycznia 2011 roku przez pozwanego (oryginał w aktach sprawy) powód miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie oraz opatrzyć datą i miejscem płatności według swojego uznania, do kwoty pełnego zadłużenia, bez górnej granicy kwotowej. W przedmiotowej deklaracji wekslowej brak dyspozycji do wypełnienia weksla in blanco wyłącznie na ściśle określonej sumę.

Należy uznać, że weksel, o którym mowa w deklaracji wekslowej z 3 stycznia 2011 r. był w momencie wystawienia wekslem in blanco, albowiem bezsporne jest, że zawierał co najmniej podpis wystawcy. Przeprowadzone wskutek skutecznego wniesienia zarzutów postępowanie dowodowe doprowadziło zaś do negatywnego zweryfikowania tezy pozwanego o braku nienależytego wykonania zobowiązania, co ww. weksel bezspornie zabezpieczał.

Nawet jeśli przyjąć za pozwanym, że weksel przedstawiony przez powoda jest wekslem gwarancyjnym lub kaucyjnym, to wskazać trzeba, że za dopuszczalnością wystawienia weksla gwarancyjnego w szczególności jako weksla własnego in blanco opowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 92/07, OSNC 2008/10/117, stwierdzając, że „weksel gwarancyjny może być wystawiony nie tylko jako weksel in blanco, ale i jako weksel zupełny.” (K. S., Weksel gwarancyjny, Lex, ABC nr (...)). Nie ma to zatem wpływu na możliwość wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie tego typu weksla i dochodzenie należności w tym procesie toczącym się na skutek skutecznego złożenia zarzutów od nakazu zapłaty.

Mimo, że roszczenie powoda wynikało z weksla własnego pozwanego, to jednak biorąc pod uwagę treść zarzutów, pokrótce należy odnieść się do stosunku podstawowego łączącego strony.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy przedmiotowy weksel został wystawiony jako gwarancja - zabezpieczenie spłaty przez pozwanego zobowiązania w przypadku stwierdzenia niezgodności stanu rzeczywistego towaru na magazynie, ze stanem z systemu magazynowego CDN-XL oraz w przypadku stwierdzenia innych należności. Oznacza to, że był on jedynie formą zabezpieczenia roszczeń umownych a nie środkiem płatności.

Jeśli chodzi o umowę stron z 3.1.2011r. to przypominała ona jednocześnie umowę o świadczenie usług, o której mowa w art. 750 k.c. (normującym odniesie tego typu umów do przepisów o zleceniu) jak i umowę pracowniczą dotyczącą wspólnej odpowiedzialności materialnej za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w powierzonym im łącznie mieniu. Nie ulega wątpliwości, że taka umowa może zostać zawarta zgodnie z zasadą swobody zawierania umów przewidzianą w art. 353¹ k.c., zwłaszcza w sytuacji, gdy strony nie łączył stosunek pracy, a gospodarczy stosunek zobowiązaniowy. Strony związane były umową, która jest konsensualna, odpłatna i wzajemna; rodzi skutki zobowiązujące jedną stronę do świadczenia niepieniężnego (pozwany), a drugą (powód) w szczególności do rozliczenia w formie zapłaty. Przepisy nie zastrzegają dla tego typu umowy żadnej formy, toteż może ona być zawarta w dowolnej formie; w tym przypadku została zawarta w formie pisemnej.

Pozwany nie kwestionował zarówno podpisania umowy z 3.1.2011r. jak i przyjęcia na siebie odpowiedzialności za mienie powierzone. Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wywieść trzeba, że pozwany co do zasady ponosi odpowiedzialność za niedobory. Taką, w zasadzie bezgraniczną, odpowiedzialność przyjął na siebie w umowie stron. Zgodnie z tym kontraktem pozwany miał być obciążony niedoborem w sytuacji, gdy wystąpi niezgodność stanów magazynowych spisanych podczas inwentaryzacji „z natury” dokonywanej bez zapowiedzi, przeważnie 2 razy do roku, z danymi zawartymi w programie komputerowym, do którego w szczególności pozwany wprowadzał na bieżąco informacje co do ilości i wartości przyjmowanych oraz wywożonych z magazynu w G. towarów. Stan wagowych ustalonych niedoborów wynosił na dzień inwentaryzacji 26 lipca 2013 r. kwotę 112.365,14 zł netto.

Nieuzasadnione okazały się zarzuty pozwanego dotyczące włamania do magazynu powoda jako przyczyny niedoborów. Sprawcy zostali bowiem ujęci m.in. przez pozwanego na gorącym uczynku i nie zdążyli nic faktycznie ukraść. Twierdzenia zaś o innych włamaniach w tamtym okresie pozostały niewykazane – brak bowiem choćby zawiadomień policji o tych zdarzeniach.

Warunki przechowywania odpadów prawdopodobnie mogły mieć wpływ na ich wagę, na co wskazują jednoznaczne i jednolite zeznania świadków i pozwanego. Przy czym pozwany przyjął na siebie kontraktową odpowiedzialność za różnicę w stanach magazynowych, która bezspornie zaistniała na dzień 26 lipca 2013r.

Pozwany przy zawieraniu umowy działał jako przedsiębiorca, świadomy jej warunków, działający w branży od lat.

Jeśli chodzi o zarzut zanieczyszczenia towarami to z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że poprawka przy wstępnym ważeniu towarów była brana przy ich przyjęciu. Szacunkową masę zanieczyszczeń czy zawilgocenia brano zatem pod uwagę, na co pozwany wiele lat wyrażał zgodę. Pozwany przy tym ograniczył się do zaprzeczenia stwierdzonej przez komisję powoda wadze, ale nie podał – choćby orientacyjnie – jaka jego zdaniem powinna być prawidłowa waga tych towarów 26 lipca 2013 r. i ile powinien wynosić rzeczywisty niedobór.

Znamiennym jest fakt, że przed przystąpieniem do inwentaryzacji, będący na miejscu i odpowiedzialni materialnie magazynierzy, w tym pozwany, złożyli pisemne oświadczenia, w którym stwierdzili, że wszystkie dowody zostały zaksięgowane w ewidencji ilościowej magazynu i przekazane do działu księgowości. Stany kartoteki magazynowej zostały uzgodnione ze stanem ewidencji księgowej ilościowo-wartościowej i są zgodne na 26.7.2013 r. Magazynierzy, w tym pozwany, nie zgłosili zastrzeżeń do zabezpieczenia powierzonego im majątku ani do składu zespołu spisowego.

W protokole przedspisowym pozwany nie wskazał, aby znane mu były jakieś niedobory lub nadwyżki na stanie magazynowym i nie wniósł uwag.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na podstawie art. 496 k.p.c. – utrzymał nakaz zapłaty w części – tj. w kwocie 123846,42 zł. Na zasądzone roszczenie składa się kwota 107 365,14 zł należności głównej (jako różnica między stanem niedoborów 112 365,14 zł i potrąconą przez powoda wierzytelnością pozwanego w kwocie 5000 zł. Fakt dokonania takiego potrącenia przyznał powód k.70). Do należności tej doliczono odsetki od kwoty 107 365,14 zł za okres 24.8.2013r. – 28.10.2014r., w kwocie 16 481,28 zł., co dało łącznie 123.846,42 zł. Jak wynika z załączonej do pozwu deklaracji wekslowej powód mógł wypełnić weksel na kwotę pełnego zadłużenia powstałą po stwierdzeniu niedoborów

w magazynie, a nie wyłącznie należności głównej. Pozwany nie kwestionował zresztą w trakcie procesu prawidłowości postępowania powoda przy doliczeniu do należności głównej odsetek ustawowych. Odsetki te niewątpliwie należne były powodowi w związku z wysłaniem mu faktury VAT nr (...) na kwotę stwierdzonych niedoborów powiększonych o podatek VAT, w której termin płatności określono na 23.08.2013r.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej należności z weksla Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jako termin zapłaty odsetek Sąd, na podstawie art. 455 k.c., przyjął dzień następny po dniu wykupu weksla.

Rozstrzygnięcie w punkcie II sentencji wyroku związane jest z nieprawidłowym stanowiskiem powoda co do obciążenia pozwanego podatkiem VAT. Pozwany – zgodnie z umową stron – był odpowiedzialny za mienie mu powierzone, a nie za podatek naliczony (abstrahując od tego czy prawidłowo) przez Urząd Skarbowy w związku z obrotem tymi towarami. W ocenie Sądu niezasadnym wydaje się doliczenie przez powoda do dochodzonej pozewem kwoty niedoboru - podatku VAT (25.843,98 zł), biorąc pod uwagę treść art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, przewidujących obowiązek zapłaty podatku jedynie od odpłatnej usługi i odpłatnej dostawie towaru na terenie kraju, którym to zdarzeniem nie jest stwierdzenie niedoboru towarów w magazynie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Powód żądał kwoty 152 399 zł, a Sąd zasądził 123 846,42 zł co stanowi 81%. Pozwany zatem wygrał w 19%. Na koszty powoda składają się wpis w kwocie 1905 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce 3600 zł (§6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...), opłata od pełnomocnictwa 17 zł i zaliczka na koszty świadków 250 zł. 81% z tej sumy 5772 zł wynosi 4675,32 zł. Natomiast na koszty pozwanego składają się opłata od zarzutów w kwocie 5715 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce 3600 zł (§6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie...), opłata od pełnomocnictwa 17 zł i zaliczka na koszty świadków 500 zł. 19% z tej sumy 9832 zł wynosi 1868,08 zł. Po kompensacie powyższych kwot do zapłaty przez pozwanego powodowi pozostała kwota 2807,24 zł.

W myśl powyższych zasad Sąd nakazał ściągnąć pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa koszty stawiennictwa świadków w łącznej kwocie 294,94 zł, albowiem świadek zażądał od Sądu zwrotu kosztów stawiennictwa. Strony są obowiązane, w myśl przepisów art. 2 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 i art. 83 ust. 2 Ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, do pokrycia tych wydatków zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

SSO Jarosław Marczewski